

Sygn. akt II UK 208/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku C. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Gdańsku
z udziałem zainteresowanego P. J.
o ubezpieczenie społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 grudnia 2015 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 13 listopada 2014 r., sygn. akt III AUa 316/14,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pełnomocnik wnioskodawcy C. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., zaskarżył skargą kasacyjną wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 13 listopada 2014 r., III AUa 316/14, oddalający apelację wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku z dnia 3 grudnia 2013 r., którym oddalono odwołanie wnioskodawcy od decyzji strony pozwanej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Gdańsku, stwierdzającej, że zainteresowany P. J., jako wykonujący pracę na podstawie umowy zlecenia u płatnika składek (wnioskodawcy), podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym (jako zleceniobiorca) na podstawie umowy zlecenia z dnia 16 grudnia 2010 r. ([...]) od tej daty do 25 lutego 2011 r. oraz nie podlegał tym ubezpieczeniom na podstawie umowy zlecenia z dnia 13 grudnia 2010 r. ([...]) od tego dnia do dnia

25 lutego 2011 r. W ocenie organu rentowego „sporządzenie umów cywilnoprawnych służyło wyłącznie wyodrębnieniu części przychodu pracownika, od którego nie naliczono składek na ubezpieczenie społeczne.”. Jako podstawy skargi wskazał naruszenie przepisów postępowania – art. 235 § 1, art. 244 i 245 k.p.c. oraz art. 232 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. i w związku z art. 87 ust. 1 w związku z art. 89 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 121 ze zm.) „oraz w związku z art. 217 § 1 k.p.c. (...)” wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania z zasądzeniem kosztów postępowania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na rozbieżności w orzecznictwie „odnoszące się do charakteru jaki aktom postępowania administracyjnego prowadzonego przez organ rentowy (...) należy przypisać w postępowaniu sądowym (...)” oraz na oczywistą zasadność skargi „odnośnie do zarzutu naruszenia przepisu art. 382 Kodeksu postępowania cywilnego, w związku z art. 385 Kodeksu postępowania cywilnego i w związku z art. 235 § 1 tej samej ustawy (...)”, przy czym uzasadnienie wniosku w istocie kwestionuje dopuszczenie w postępowaniu sądowym – przed Sądem pierwszej instancji - dowodu z akt organu rentowego, co w ocenie skarżącego narusza zasadę bezpośredniości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie ma uzasadnienia.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu cytowanego przepisu uznaje się zagadnienie dotychczas niewyjaśnione i nierozwiązane w orzecznictwie, a więc cechujące się nowością, którego rozstrzygnięcie może sprzyjać rozwojowi prawa. W utrwalonym orzecznictwie przyjmuje się, że powołanie się na tę okoliczność wymaga, obok sformułowania tego zagadnienia, także przytoczenia związanych z nim konkretnych przepisów prawnych, wskazania, dlaczego jest ono istotne oraz przedstawienia argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne (por. postanowienia: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11, z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, LEX nr 180841). W sytuacji gdy podstawą wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest potrzeba wykładni przepisów prawa, konieczne jest określenie, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości lub z przedstawieniem rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Wypada również dodać, że podobnie jak w przypadku gdy podstawą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest występujące w sprawie zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), nie zachodzi ona, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, brak nadto okoliczności uzasadniających zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP – wkładka z 2003 nr 13, poz. 5).

Przedstawiona we wniosku „rozbieżność orzecznictwa”, wymagająca interwencji Sądu Najwyższego nie tylko nie została przedstawiona, ale w istocie nie występuje, zaś uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, podobnie jak uzasadnienie zarzutów skargi, w istocie sprowadza się do polemiki z ustaleniami Sądu i jego oceną sprawy, uwzględniającą stanowisko organu rentowego zawarte w skarżonej decyzji.

Wstępnie trzeba przypomnieć, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznacza decyzja organu rentowego, od której wniesiono odwołanie, zaś art. 476 § 2 k.p.c. doprecyzowuje,

że przez sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych rozumie się sprawy, w których wniesiono odwołanie od decyzji organu rentowego, dotyczących kwestii wymienionych w tym przepisie. Przytoczona regulacja Kodeksu postępowania cywilnego nawiązuje do unormowań art. 83 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, stanowiącym, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydaje decyzje w zakresie indywidualnych spraw dotyczących m.in. ustalania wymiaru składek i ich poboru, przy czym z mocy art. 83 ust. 2 ustawy systemowej, od decyzji Zakładu przysługuje odwołanie do właściwego sądu w terminie i według zasad określonych w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego. Postępowanie sądowe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych nie stanowi prostej kontynuacji postępowania administracyjnego, toczy się bowiem na zasadach i w trybie określonym w Kodeksie postępowania cywilnego, co wszakże nie oznacza, że w toku postępowania sądowego nie można wykorzystywać dowodów zgromadzonych przez organ rentowy przed wydaniem decyzji. Dowody te – co oczywiste – podlegają ocenie sądu rozpoznającego odwołanie.

Jeżeli podstawą wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest oczywista zasadność skargi (tak jak w ocenianej sprawie), to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437).

Takich twierdzeń uzasadnienie skargi nie zawiera.

Tym się kierując, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

